

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Niels Lyhne

Citation: Jacobsen, J. P.: "Niels Lyhne", i Jacobsen, J. P.: *Niels Lyhne*, udg. af Jørn Vosmar , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1995, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjp06val-shoot-idm140133806143584/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Niels Lyhne

dommen været overbevist om, at hun skulde dø, og været meget bange derfor, og selv nu, da hun var begyndt at komme sig og Lægen havde erklæret al Fare for overstaaet, kunde hun ikke slippe disse mørke Tanker.

Det var nu ogsaa en meget trist Rekonvalescens, hvor Kræfterne kun vendte draabevis og ligesom modstræbende tilbage, og der var ingen mild og lægende Døsighed over hende, tværtimod, en urolig Mathed var der med en nedtrykkende Følelse af Afmagt, en evindeligt, mismodig Higen efter Kræfter.

Omsider kom der ogsaa Forandring i det, det gik hurtigere fremad, Kræfterne kom, men Tanken om, at hun og Livet snart skulde skilles, veg ikke, men laa som en Skygge over hende og holdt hende fangen i et uroligt, savnfyldt Vemod.

Det var en Aftenstund i denne Tid, at hun sad ene i Havestuen og stirrede ud gennem de aabnede Fløjdøre.

Solnedgangens Guld og Gløden var skjult af Havens Træer, kun et enkelt Sted aabnede en brandrød Plet sig mellem Stammerne og lod en Sol af dybgyldne, sprudende Straaler vække grønne Farver og bronzebrune Gjenskin i den mørke Løvmasse.

Oppe over de urolige Trætøppe jog Skyerne mørke hen paa en røgrød Himmel, og tabte i deres Jag smaa Skyfnug bag sig, smaa smalle Strimer af løsnet Sky, som saa Solskjæret mættet med vinrød Gløden.

Fru Lyhne sad og lytted til Blæstens Susen, og fulgte med ganske smaa Hovedbevægelser Vindstødenes ujævne Svulmen og Synken, alt som de bruste frem og bruste højere endnu og døde hen. Men hendes Øjne var langt borte, længer borte end Skyerne, de stirrede mod. Bleg sad hun der i den sorte Enkedragt, med et Udtryk af smertelig Uro om de svagtfarvede Læber, og ogsaa over hendes Hænder var der Uro, saadan som de drejede med den tykke, lille Bog i hendes Skjød. Det var Rousseaus Heloise. Rundt om hende laa der andre Bøger: Schiller, Staffeldt, Evald og Novalis, og store Bind med Kobber i af gamle Kirker, Ruiner og Bjergsøer.

Nu gik Dørene derinde, søgende Skridt hørtes fra stuerne bagved, og Niels kom ind. Han havde været paa en lang Tour langsmed Fjorden. Hans Kinder var farvede af den friske Luft, og Blæsten sad ham endnu i Haaret.

Derude paa Himlen havde blaagraa Farver vundet Magten, og enkelte tunge Regndraaber slog mod Ruderne.